

dniu 4 maja 1945 pojawił się w „Głosie Wielkopolskim” artykuł pt. „Emerytury” z podpisem „Zyg”, w kilka dni później artykuł tegoż autora pt. „Nowe dekrety rządowe” omawiający konieczność wydania dekretu o podwyższeniu emerytur państwowych, — następnie w krótkich odstępach czasu następowały artykuły omawiające położenie emerytów państwowych, wdów i sierót a mianowicie w dniu 24 maja 1945 pt. „Rejestracja emerytów”, dnia 10 czerwca pt. „Emerytury to zagadnienie wymagające najrychlejszego rozwiązania”, dnia 24 czerwca pt. „Zjazd emerytów państwowych w Poznaniu”, dnia 3 lipca pt. „Emeryci i emerytury”, dnia 31 lipca pt. „Emeryci walczą o swój byt”, dnia 5 sierpnia „O podwyższenie emerytur”, oraz cały szereg dalszych publikacji na powyższe tematy pod rozmaitymi tytułami.

Przyznać trzeba z uznaniem, że cała Prasa zajęła w sprawie emerytów życzliwe stanowisko zamieszczając powyższe artykuły a szczególnie „Głos Wielkopolski”, „Polska Ludowa”, „Robotnik”, „Woła Ludu”, czym przyczyniła się znacznie do zwrócenia uwagi czynników miarodajnych na konieczność załatwienia sprawy emerytur.

Najlepszym dowodem skuteczności tych publikacji były kierowane do nas ze wszystkich stron Polski prośby o zakupienie i wysłanie do poszczególnych placówek emeryckich — pojedynczych numerów powyższych pism, nadsyłało nam przedruki naszych artykułów w pismach poważnych innych miast, a w końcu otrzymaliśmy zaproszenie z Prezydium Krajowej Rady Narodowej do szczegółowego sprecyzowania i uzasadnienia postulatów emerytów, wdów i sierót.

Od dnia 1 września 1945 przyznany został dla emerytów, wdów i sierót dodatek przejściowy w wysokości 250 do 450 złotych miesięcznie.

Starania nasze o stosowanie przepisu art. 6 ustawy emerytalnej zbywane były uzasadnieniem, że uposażenia funkcjonariuszów czynnych w poszczególnych grupach nie zostały podwyższone a przepis ustawy nie dotyczy dodatków przejściowych wypłacanych funkcjonariuszom czynnym.

Niezależnie od powyższej akcji ogólnej, mającej na celu poprawę bytu ogółu emerytów państwowych, wdów i sierót uzyskaliśmy na miejscu w Poznaniu, powierzenie Związkowi Emerytów rozdawnictwa kart żywnościowych dla swoich członków, wyjednaliśmy przyznanie kart żywnościowych I kategorii dla wszystkich emerytów i emerytek; pobierali je oni przez 10 miesięcy. — Ponadto uzyskaliśmy zwolnienie pewnej części artykułów włókienniczych, bielizny, pończoch i obuwia które po cenach kontyngentowych rozprowadziliśmy pomiędzy członków.

Ruszona z miejsca organizacja emerytów w Polsce rozwijała się pomyślnie; powstawały wciąż nowe placówki emerytów państwowych, wdów i sierót i zgłaszały swój akces do Poznania wyrażając chęć do współpracy z nami. Dzięki płynącemu z kraju zasiłkom można było wysyłać delegacje, załatwiać przyspieszenie wypłacania emerytur, wydawać cyrkularze, okólniki i zarządzenia organizacyjne, drukować statuty, być w stałym kontakcie z wszystkimi Zrzeszeniami w Polsce, urządzić ogólnopolski Zjazd Delegatów Zrzeszeń

emerytów państwowych na dzień 20 października 1946 r.

Do dnia 30 listopada 1946 organizacja nasza liczyła 114 placówek emeryckich w tym cztery silne Związki Okręgowe z licznymi Kołami miejscowymi a mianowicie: „Samopomoc Kraków, Związek Łódź, Związek Poznań i Związek Rzeszów.

Zjazd październikowy w Poznaniu wyłonił ze siebie istniejącą przed wojną a mianowicie przed zatwierdzeniem statutu Związku Polskich Zrzeszeń Emerytalnych Stałą Delegację, której powierzył prowadzenie akcji o poprawę bytu emerytów i emerytek państwowych, wdów i sierót aż do czasu ponownego zarejestrowania statutu Związku Zrzeszeń. — Do Stałej Delegacji zgłosił w końcu akces Warszawski Związek Emerytów z swoimi Kołami Powiatowymi i delegował do niej swego reprezentanta.

Osiągnięciami Stałej Delegacji są wyjednanie:

1. podwyżki dodatku przejściowego do kwoty 1000 zł od dnia 1. września 1946.
2. dalszej podwyżki powyższego dodatku o 1000 zł od dnia 1 kwietnia 1947.
3. zapomogi świątecznej dla zrzeszonych emerytów państwowych, wdów i sierót w wysokości 5.000.000 zł rozdzielonej między członków Zrzeszeń za pośrednictwem organizacji terytorialnych;
4. subwencji w kwocie 10.000.000 zł na zakładanie spółdzielni emeryckich rozdzielonej pomiędzy Spółdzielnie;
5. uchylene artykułu 25 ustawy emerytalnej przez co stworzona została dla emerytów możliwość zarobkowania i dorabiania sobie środków na poprawienie bytu;
6. opieki leczniczej dla tych emerytów, którzy tej opieki byli pozbawieni (Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 14 marca 1947 r. Dz. Ust. R. P. Nr 34, poz. 159).

Spółdzielnie, po załatwieniu formalności wstępnych, jak uzyskanie zaświadczeń celowości, zapisanie w rejestrach handlowych Sądów Okręgowych, zgłoszenie do władz spółdzielczych, ustanowienie Rad Nadzorczych, Zarządów itp. rozpoczęły już swoją działalność. Ich istnienie i działalność zlustrowane zostały przez lustratora Prezydium Rady Ministrów w dniach 5 i 6 maja br.

Stała Delegacja stara się ponadto o stworzenie Domu Emerytów, przeznaczonego dla osób samotnych, nie mających rodzin w celu zapewnienia im możliwie taniego, skromnego, zdrowego i spokojnego spędzenia ostatnich dni życia.

Odnośne kroki zostały poczynione. Chodzi tylko o dobór osób, które zajęłyby się gospodarką w takim domu, prowadzeniem pensjonatu, względnie zarządem we własnym zakresie. — Zgłoszenia tych osób przyjmuje Redakcja „Emeryta.

Bardzo wielkim sukcesem Stałej Delegacji było nawiązanie bliższego kontaktu z Państwowym Zakładem Emerytalnym, będącym dziś bezpośrednim opiekunem emerytów, wdów i sierót.

Wiele z uzyskanych zdobyczy zawdzięczyć należy pomocy Dyrekcji Państwowego Zakładu Emerytalnego, nie szczędzącej zabiegów, gdy chodzi o polepszenie bytu, o przyspieszenie wypłat i wymiaru zaopatrzenia.